

Zaterdag 30 januari

Derde Gesprek

R. Zou Z.H. me alstublieft nog een keer willen helpen bij hoe Buddhi (intellect) op het kritieke moment (wat vannacht opnieuw door mij ervaren werd) weggezonden moet worden, wanneer Buddhi de weg naar de Atman heeft bewegwijzerd, maar mogen man en vrouw (Param-Atman en Jiva-Atman) nu alleen gelaten worden?

Z.H. Buddhi lijkt op een poort en kan je naar de wegwijzers leiden die erop staan, en daar voorbij moet je naar binnen gaan om vereniging te verkrijgen. Het zal nodig zijn dat er een of andere kracht de leidende rol van Buddhi in dit stadium overneemt. Die kracht is de Prakriti of 'Natuur' van het individu. Prakriti is de gecombineerde naam voor Manas, Buddhi, Chitta en Ahankara. Het is dus verschillend van alleen Buddhi. Als deze Prakriti van het individu goed is dan zal het behulpzaam zijn; anders zal het een obstakel worden voor vereniging. Dus Prakriti of de natuur van een individu moet goed en nuttig gemaakt worden en klaar voor vereniging.

Wanneer iemand naar zijn werk of bedrijf gaat weg van thuis, ontmoet hij verschillende soorten mensen; situaties en belangen botsen, en er komt een hoop Rajas in het spel. Wanneer je terugkomt van zo'n drukke omgeving in je huis heb je rust en comfort nodig. Hier vertegenwoordigt de vrouw iemands Prakriti. Als ze een goede echtgenote is, zal ze het prettig voor je maken, je opmonteren, advies geven wanneer dat nodig is, troost bieden, aanmoediging en het beste van allemaal, je op je gemak stellen. Dit gemak zal je helpen om alle vitaliteit die gedurende de dag is verloren weer terug te krijgen en de volgende dag zal je weer een nieuw, krachtig, fris en levendig mens zijn. Als de echtgenote niet goed is, zal ze op het moment dat je het huis binnen komt gaan zeuren, ergernis en opwindung scheppen en op haar eigen manier het huis willen besturen. Op die manier zal je nooit de verloren vitaliteit herwinnen en zal je terneergeslagen, zwak en zelfs nog vermoeider worden.

Het lijkt er dan op dat je werkelijk een goede Prakriti of echtgenote nodig hebt. Voor hen die kluizenaars zijn en geen vrouw hebben om hen op te beuren, zij krijgen troost van hun eigen Prakriti die getransformeerd en gezuiverd is en mooi gemaakt. Hun algemene noden worden feitelijk vervuld door hun natuur die deel uitmaakt van de Universele natuur of Prakriti. Onder de huidige omstandigheden moet men zijn Prakriti transformeren en systematische oefening is de enige manier. Systemen kunnen veelvoudig zijn, zoals werk, gebeden, lofzangen, Geschriften, meditatie en zo verder. Hierdoor kan men zijn eigen Prakriti transformeren, zuiveren en mooi maken, hetgeen tot de werkelijke vereniging zal leiden.

R. Z.H. heeft de latere vragen al beantwoord, maar graag zou ik op deze vraag willen doorgaan. Mijn problemen zowel in meditatie als erbuiten lijken van te veel Rajas te komen vanwege die onzalige verbinding tussen vals Ahankara en Buddhi. Eerder heeft u gezegd dat: "De vreugde die Buddhi ervaart is slechts tijdelijk" en ook, "dat zuivering van Buddhi door het middel van heilige gedachten de beste remedie is." Wanneer heilig gezelschap zoals hier, beschikbaar is, komt alles goed. Maar is, zeg in Engeland, de remedie om zijn gesprekken en de Geschriften te blijven lezen? Is er nog meer advies dat verbonden is aan het smelten van het hart?

Z.H. Het proces van de overgang van hardheid naar het smelten van het hart verloopt geleidelijk en kost tijd al naar gelang de graad van hardheid. Een overvloed aan Rajas of een verhard hart is de uitkomst van bepaalde soorten activiteiten die in het verleden zijn beoefend en die de natuur, 'Prakriti', van het individu zijn geworden, zodat dat het nu gewoon is en een springplank voor al zijn handelingen is wanneer hij niet wakker en oplettend is. Het gezelschap van een wijze Mens of zelfs de Geschriften kunnen het hem duidelijk maken waar zijn handelingen verkeerd gaan. Deze kennis van mechanisch gedrag is slechts het begin; want tenzij deze kennis in zijn natuur wordt getransformeerd is deze van weinig nut. Om dit te doen moet men eenvoudig dat oefenen wat de voorgaande oefening ongedaan zal maken. Om uit de Rajasische oefening te komen heeft met Sattvische oefening nodig, hetgeen betekent het doen van goede daden en meditatie en alle andere handelingen die Sattva scheppen. Als de Rajas en Tamas af en toe boven komen, wees dan niet verstoord want ze hebben een rechtmatige plek in je.

Bij voorbeeld, als iemand zijn huis vrij wil hebben van een lastige bewoner, dan moet hij hem de huur opzeggen, hem overreden; en als hij dan niet gaat, neemt hij wettige maatregelen. Zelfs de rechter zal hem tijd geven voor hij er uitgezet wordt. Als hij dan nog geen gehoor geeft aan het vonnis, zal hij pas dan met geweld verwijderd worden.

In alle gevallen is tijd zeer noodzakelijk. Het zal lang duren om de langlevende bewoner Rajas kwijt te raken. Je moet dezelfde dingen steeds maar weer blijven doen en dat zal meer Sattva produceren om het hart te smelten.

Stel dat iemand enige tijd ziek is geweest en dat de dokter hem heeft genezen; toch zal hij gedurende het herstel nog zwak zijn en moet hij een voorgeschreven dieet volgen dat uiteindelijk zal uitmonden in volledige maaltijden. Als hij denkt dat goed voedsel in grotere hoeveelheden hem eerder sterk zal maken, dan zou hij in verdere problemen kunnen komen. Hij moet langzaam te werk gaan om zijn spijsvertering systeem langzaam sterker te laten worden en pas na een goede rustgevende tijd zal hij zijn gezondheid herwinnen. Men moet de juiste maat leren kennen en geduld hebben zodat de natuur zichzelf kan hervormen.

Aantekening. De rest van dit gesprek was verhelderend omdat zowel J. als ik spraken over het woord 'discipline' net als vaak hiervoor terwijl Z.H. dit Sanskriet woord Sadhana gebruikte dat een heel andere betekenis heeft dan de soort school-discipline die met de roede wordt opgelegd – de manier waarop we dit woord 'discipline' gewoonlijk gebruiken, zoals in het antwoord op de vraag van Bernard White in 1965. Hij legde uit dat dit woord Sadhana betekent “ondersteunen of opheffen door middel van een systeem”, instructies die aan de leerling gegeven wordt en waar systematisch door hem aan wordt gewerkt. Het is feitelijk wat we hier gewoonlijk aanduiden als 'het systeem' wat zowel het externe Systeem van Kennis als het Systeem van Meditatie omvat en een Systeem van leven wat van nature oprijst uit deze twee. J. heeft geleerd om dit te begrijpen als een discipline van regels en reguleringen die door de Schoolleider zijn opgelegd, en daarom subjectief en tijdelijk. Z.H. keek verbaasd naar het gedoe hierover.

R. Mijn mensen en ik lijken discipline (d.w.z. systematische oefening) op het subtiele niveau nodig te hebben in plaats van enkel op het fysieke niveau. Is het een kwestie van “genade zowel als van rechtvaardigheid?” Het heeft te maken met het verhaal van de “dhobi-man en de ezels” dat hij vertelde. We leggen teveel knopen rond de ezels door aandacht te geven aan een hoop uiterlijke 'disciplines'; wat ik wil is innerlijke 'discipline', en de innerlijke 'discipline' is verbonden met meer controle over Buddhi en zijn intellectuele activiteit, het smelten van het hart en het begrip en de liefde voor anderen die goede handelingen uit het hart doen oprijzen.

(Hier bracht Jaiswal in het midden aan Z.H. dat mijn vraag beladen was.)

Z.H. Genade en rechtvaardigheid behoren eensgezind tot het Absolute. Hij handelt met volkomen rechtvaardigheid en volkomen genade tezamen. Wanneer dit bij individuen in deze schepping geïmplementeerd moet worden, is de eensgezindheid niet mogelijk. Ze handelen of met rechtvaardigheid of met genade. Ze kunnen het evenwicht niet echt behouden. Alleen het Absolute of bepaalde grote Mensen die van tijd tot tijd in de schepping verschijnen, kunnen dit met een goed evenwicht doen.

In ons praktische leven, als een kind ziek is en een bitter medicijn nodig heeft, geeft een goede dokter het hem met suiker er omheen, want hij weet dat het kind de bittere pil in zijn onwetendheid zal weigeren. In deze vergelijking is rechtvaardigheid de bittere pil en suiker is de genade.

Het 'systeem' dat moeilijk en bitter lijkt, is voor hen die volwassen zijn en sterk genoeg om het te verdragen. Het Achtvoudige Yoga Systeem is heel moeilijk en kan niet door iedereen beoefend worden, dus is er een gemakkelijker (lichter) systeem gecreëerd en dat is de meditatie. Dit omvat enige systematische oefening maar het is makkelijk gemaakt om er mee te beginnen. Rechtvaardigheid werkt alleen met de juiste middelen en handelingen. Je krijgt altijd wat je verdient of waar je voor hebt gewerkt. Als iemand denkt dat het Absolute omgekocht kan worden of door voorwendsel bedrogen kan worden, dan heeft hij het zeker mis. Het Absolute geeft nooit iets zonder dat er een juiste handeling aan vooraf gaat. Dit is Zijn Rechtvaardigheid.* Als Hij iemand zou voortrekken, zou hij iedereen moeten voortrekken en dat zou Zijn hele schepping in de war brengen. Toch wordt Hij ook toegejuicht als genadig. Zijn genade is enkel, dat als hij weet dat mensen de verkeerde kant op zijn gegaan, dat Hij bepaalde situaties aanbiedt om hen te herinneren aan hun verkeerde richting en ervoor te zorgen dat ze de goede kant op kijken. Zo is Hij tegelijkertijd rechtvaardig en genadig.

* Rechtvaardigheid. Zie Mathnawi, Boek VI, blz 363:

“De dag des Oordeels is rechtvaardigheid, en rechtvaardigheid bestaat in het aan ieder geven wat juist is; de schoen hoort bij de voet, de pet hoort bij het hoofd.

Dit opdat elke zoeker het voorwerp van zijn zoektocht mag bereiken ... Geen voorwerp van een zoektocht wordt achtergehouden van de zoeker; de Zon wordt gekoppeld met hitte en de wolk met water.”

R. Mag ik een illustratie geven van wat ik bedoelde, dat het mogelijk is om op de verkeerde manier overgesystematiseerd te zijn. Onze eerste Leraar (die een Rus was) zei dat de Engelse opvoeding de beste en snelste manier was om de natuur ('Prakriti') van het kind te doden, zoals het zo stevig vastbinden van de ezels van de dhobi-man dat ze helemaal niet kunnen lopen, laat staan hollen.

Z.H. Om enig permanent resultaat te verkrijgen, moet er altijd een systeem zijn, en men moet het systeem met de juiste stappen volgen om het vereiste resultaat te verkrijgen. De stappen kunnen onder Bewuste autoriteit verkort worden om hetzelfde resultaat te verkrijgen, maar het systeem moet er zijn. Het Achtvoudige Systeem van Yoga (Patanjali) bestaat uit Yama, Niyama, Asana, Pranayama, Pratyahara, Dharana, Dhyana en Samadhi. In dit Systeem worden het lichaam en Buddhi achtereenvolgens getraind in beheersing over de zintuigen en Manas. Zo moet men leren om zijn activiteiten te reguleren en bepaalde gedragsregels te volgen, rustig en juist leren zitten zonder veel bewegingen te maken, en de ademhaling te reguleren; alle wereldse gedachten na te laten en te leren om een idee in de geest te houden; en pas dan wordt hem toegestaan te mediteren. Dit is een moeilijk Systeem en alleen de dapperen kunnen dat aan, zelfs met een verdienstelijke gids. Hetzelfde Systeem wordt in grote mate verkort door de manier waarop we meditatie geven; maar door meditatie te doen zullen uiteindelijk alle stappen voltoerd worden. Wat de mensen dwars zit, is niet 'systeem', maar het gebrek aan 'systeem'. Ze willen vrij zijn, en willen toch resultaten die ze niet krijgen; dan begint de ellende. Hoe kan je iets krijgen zonder ervoor te werken? Alleen 'Systeem' is het werk. Ze moeten leren te beheersen. Prakriti (natuur) wordt alleen verfijnd en mooi gemaakt door beheersing en systematisch praktisch werk, niet door 'gratis' neigingen. Mogelijk helpt een verhaal:

Er waren twee kunstenaars die naar een koning gingen en hem met hun kunst wilden behagen. Ze beloofden om hetzelfde te maken met twee verschillende methodes. De koning gaf hen een hal, verdeeld door een tussenschot met muren die versierd moesten worden. Een van hen maakte zijn muur schoon en waste hem, tekende omtrekken van de figuren en begon te schilderen. De andere polijfde enkel zijn muur. Na een maand waren ze allebei klaar met hun werk; het tussenschot werd weggehaald en de muren werden belicht. De koning was verbaasd dat hij op beide muren hetzelfde ontwerp zag. Het idee is dat de ene kunstenaar door alle stadia van het schilderen moest gaan terwijl de andere de muur veranderde in een spiegel waarin alles werd gereflecteerd.

Het Yoga Systeem is als schilderen, terwijl onze Meditatie als het polijsten is. Het resultaat is hetzelfde, maar ze hebben allebei een eigen systeem. Beiden geven een resultaat, en beiden hebben werk en aandacht nodig. Als meditatie juist wordt gedaan, zullen alle activiteiten van dat individu automatisch beheerst en in de maat zijn. Als hij niet beheerst en in de maat is, mediteert hij niet juist. Wet en systematische oefening zijn voor ieder werk essentieel.

R. Ik twijfel er niet aan dat genade en rechtvaardigheid toebehoren aan het Absolute en dat ze door grote Mensen worden overgedragen, maar ik twijfel wel aan de kunstmatige 'systemen' die door dwaze mensen worden opgelegd.

Z.H. Er zijn drie soorten Ego (Ahankara). Het Sattvische, het Rajasische en het Tamasische. De Sattvische Ahankara is gericht op de Atman en alles dat goed en mild is. De Rajasische Ahankara schept gevoelens van eigen grootsheid. Hij zal zich wijs, sterk en rijk voelen; hij zal aannemen dat hijzelf beter is dan anderen en zal proberen om hen te leiden. De Tamasische Ahankara zal zichzelf als de enige grote persoon voelen en alle anderen zullen beneden zijn waardigheid zijn. Hij zal zich graag als het Absolute willen gedragen, nooit geregeerd door enige wet, maar alle anderen moeten

door zijn wetten geregeerd worden. Iedereen moet hem gehoorzamen en niemand mag hem bevragen. Alle mensen hebben een mengsel van al deze drie Guna's, maar ieder heeft er een die overheerst en wordt geregeerd door ideeën die er uit oprijzen.

Hetzelfde kan aan de Natuur gezien worden. Er zijn drie soorten schepselen die eieren leggen – de schildpad, de vis en de vogel. De schildpad legt de eieren op het zand weg van het water op een hoger gelegen gebied. Ze kijkt er nooit naar, maar wenst hen voortdurend het allerbeste en voedt hen aldus door de geest. Dit is Sattvisch voedsel. De vis legt eieren op de oevers en voedt hen enkel door haar ogen (en beschermt ze tegen rovers door over hen te waken). Dit is Rajasisch voedsel. De vogel legt ze, bewaakt, verwarmt en voedt ze totdat ze opgegroeid zijn. Dit is Tamasisch voedsel.

Mensen zijn ook zo. Sommigen hebben een moeilijk 'systeem' nodig, anderen hebben een licht 'systeem' nodig, sommigen hebben regelmatig leiding nodig en blijven doorgaan doordat ze gecontroleerd worden. Een ander heeft slechts een klein beetje inleiding nodig en hij werkt het voor zichzelf uit; voor hem is de enige verbinding geest of hart. Dit is de Sattvische mens. Mensen zijn altijd verschillend en aangezien Ahankara uit drie types bestaat, heeft het Absolute drie systemen voor hen gemaakt om aan hun heil te werken.

Commentaar op de referentie: 'Deze Achtvoudige Weg' is niet dezelfde als die van de Buddha Gautama – die in het Westen zo bekend is (Aantekeningen door Jaiswal).

Achtvoudige Yoga (Patanjali)

- 1. Yama.** Voorschriften voor het fysieke lichaam en dagelijkse routine van iemands activiteit in het leven.
- 2. Niyama.** Speciale voorschriften die verband houden met houding en algemeen gedrag.
- 3. Asana.** Houding om het fysieke lichaam onder bepaalde gedisciplineerde manieren te reguleren om het verfijnd, gezond, licht en vrij van alle ziektes te maken. Houdingen beïnvloeden ook de algemene bewegingen van het lichaam door de dag heen om het harmonieus te houden en onrust en vermoeidheid te voorkomen.
- 4. Pranayama.** Voorschriften voor de adem om het innerlijke lichaam en de organen minder gespannen te maken zodat het subtiele lichaam gemakkelijk kan functioneren en er geen onrust en schokken door de geest worden gevoeld. Het helpt ook om onzuiverheden van het fysieke lichaam te verbranden.
- 5. Pratyahara.** Werk van de geest om alle verbindingen met iemands werk om te leven, voor relaties en zorgen die daaruit oprijzen achter zich te laten, zichzelf zonder zorgen te maken en onthechting te leren en tevens grote problemen te verminderen tot een symbolisch iets om naar te verwijzen.
- 6. Dharana.** Om een idee voor langere tijd in de geest te houden zonder naar andere ideeën af te buigen, en zo continuïteit van geestelijke activiteit aangaande een enkel onderwerp te scheppen.
- 7. Dhayana.** Om te mediteren en met de hulp van een mantra in de diepere gebieden van zijn wezen te duiken zodat de mantra, meditatie en de mediterende allen Een worden. Hier leert men om zelfs de activiteiten van het subtiele lichaam af te snijden en het Causale niveau binnen te gaan.
- 8. Samadhi.** Het hoogtepunt in Eenheid. Hier is Bewustzijn zelf zonder iets om van bewust te zijn. Geheel alleen, is het werkelijke Zelf zonder enige beweging dan vrij om af te stemmen op het Universele Zelf of de Param-Atman. Deze staat is de meest creatieve, hoewel het effect op het Causale niveau begint bij meditatie.

Het systeem is een regulerend systeem, eerst worden het grove lichaam en de wereld gereguleerd, dan worden het subtiele lichaam van geest en zijn wereld van ideeën gereguleerd, en dan worden het Causale lichaam van natuur en Samskar gezuiverd door Kosmische trillingen in vereniging met het Zelf. In voorgeschreven meditatie worden alle Zeven Stappen samengebracht op een mildere manier die passend is voor de huishouder, verschillend van yogi's en asceten die specialist zijn of full-time beoefenaars. Meditatie werkt alleen juist als alle zeven factoren zijn gereguleerd.

Maandag 1 februari

Vierde gesprek

Gedurende deze audiëntie bleef Z.H. vriendelijk maar zeer vastberaden.

R. Tijdens ons laatste gesprek zaterdag legde Uwe Heiligheid precies de vinger op de oorzaak van mijn ontevredenheid, als een goede dokter die een zekere diagnose stelt. Wat is nodig om Prakriti te transformeren (hetgeen ik opvat als de individuele Antahkaran op het causale niveau wanneer alle vier de versnellingen allen een machine zijn)?

Z.H. Voordat men Prakriti kan transformeren, is het essentieel om te begrijpen wat Prakriti is. Prakriti is de combinatie van al deze vier functies die bekend staan als Ahankara, Chitta, Buddhi en Manas. Ahankara is datgene wat het gevoel van 'ik' geeft, gebaseerd op een relatie tussen Zelf en niet-zelf; Chitta is datgene dat alle kennis van het individu vasthoudt en bepaalde gedachten koestert; Buddhi is datgene dat onderscheid maakt tussen behulpzaam en niet behulpzaam; en Manas datgene waardoor men wensen en tegenwensen heeft.

Als Prakriti goed en zuiver is, dan zullen al deze vier functies ook goed en zuiver zijn, omdat Prakriti de kracht is die door deze vier heen werkt. Wanneer de kracht goed is functioneren de instrumenten juist. Op die manier zal de Ahankara voor Atman staan, het Ware Zelf en niet voor andere dingen zoals lichaam of geest; dit zal zuivere Ahankar zijn welke universeel zal zijn. De Chitta zal goede kennis opgeborgen hebben en goede ideeën koesteren. Buddhi zal zuiver zijn en zal juist beslissen wat goed is voor de Atman en zal andere overwegingen weigeren; en Manas zal goede wensen hebben alleen voor iemands ontwikkeling.

Als Prakriti verkeerd of slecht is dan zullen al deze functies omgekeerd zijn en in armoede resulteren. In zulke gevallen zal Ahankara niet voor het Zelf staan, maar alleen voor iemands lichaam, kracht, geest, intelligentie, schoonheid en wijsheid die men beweert te hebben, en men zal zeggen: "Ik ben de wijze, de schone, en zo voorts". Chitta zal verwrongen beelden koesteren en alleen slechte kennis op voorraad hebben. Buddhi zal verkeerd altijd als goed opvatten en het juiste en goede laten liggen, ze als nutteloos beschouwen. Manas zal altijd wensen over zintuiglijke dingen hebben, en steeds meer willen. Men hoeft alleen naar zichzelf te kijken, naar wat men wenst, besluit, koestert en opeist van de Atman en men zal zo uitvinden wat zijn Prakriti is; en dan zou men met de hulp van ware Kennis, goed gezelschap, de Geschriften, gesprekken en de Gerealiseerde Mens moeten proberen om zich af te keren en te werken met aandacht zodat men altijd het goede wenst, het goede besluit, goedheid koestert, en alleen staat voor de Atman die overal is. Dit speciale werk wordt alleen gedaan door de aspirant zelf en voor hemzelf. De innerlijke hulp komt van de Atman Zelf.

Prakriti is het wezen van het Zelf (dat is 'Jiva'). Stel, er is een huishouder met twee zonen. De ene zoon gehoorzaamt de ouders, leert het bedrijf, dient de ouders, en neemt de verantwoordelijkheden van het huishouden op zich; vergroot het bedrijf door zijn harde en intelligente werk en brengt voorspoed en klandizie. Dit zal het werk en het gezwoeg van de ouders verlichten en ze zullen in vrede kunnen genieten van een gelukkige oude dag. De ander die een slecht Prakriti heeft, neemt zijn aandeel van het vermogen, verspilt het in nutteloze ondernemingen, krijgt schulden en wordt een last voor zijn broer.

Zo werken de twee soorten Prakriti. De ene is voor vooruitgang, de ander leidt naar gebrek.

R. U heeft gezegd dat Sadhana de weg is en u citeerde het voorbeeld van de goede echtgenote die de man opvrolijkt, troost en hem vooral op zijn gemak stelt. Mijn eigen vrouw is een volmaakt voorbeeld van warme en liefdevolle toewijding, dus ik zou het moeten weten.

Deze toewijding zou natuurlijk wederzijds moeten zijn – ik zou de zuivere Prakriti moeten liefhebben als de manifestatie van de Alwetende, Alles-liefhebbende Param-Atman, die me dan naar de eenheid van de Jiv-Atman en Param-Atman zou moeten leiden nadat Buddhi is weggezonden?

Z.H. Bij de vergelijking van de echtgenote met Prakriti (hoewel dit van toepassing is op beide niveaus van bestaan, d.w.z. het Spirituele en het gezin) ligt de nadruk op het begrijpen van de implicaties erin. Dit betekent niet dat degenen die geen echtgenote hebben en toch in gezinsverband leven, of zelfs zij die kluizenaar(s) zijn, zonder iemand zijn om voor te zorgen. In feite is ieders echtgenote zijn of haar Prakriti. Als iemand een goede Prakriti heeft, zal men aan alle kanten gemak vinden. Het is een goed lot of een geluk dat men door goede daden in het verleden heeft verdiend, dat men een goede echtgenote of een goede Prakriti krijgt. Als iemand goed is, zal men zeker goede mensen ontmoeten en een goede echtgenote uit een beschaafde en gegoede familie krijgen die haar echtgenoot zal liefhebben en voor hem zal zorgen. Als iemand geen goede natuur heeft, zullen mensen spoedig achterdochtig worden over hem en hun sympathie of steun terugtrekken, en hij zal alleen met zijn eigen type moeten omgaan.

Vorig jaar was hier zo'n geval. Een jongen uit een goede familie trouwde met een meisje uit een plaatselijke rijke familie. Op een keer kwam hij naar deze stad, en aangezien het zijn eerste reis naar deze plaats was besloten ze om hem een goed welkom en onthaal te geven. Er was nog een goed uitziende, slimme man die in dezelfde coupé reisde. Terwijl de schoonzoon uit de trein stapte kreeg hij een bloemenkrans omgehangen; en daar de andere man hem volgde, dachten de mensen dat deze man ook tot zijn gezelschap hoorde, dus hingen ze ook hem een bloemenkrans om. De slimme man dacht dat hij voor niets een goed onthaal kon krijgen en hield zijn mond. Ze reden de twee naar huis en brachten ze onder in hetzelfde huis. Binnen 24 uur verloor de schoonzoon een paar waardevolle bezittingen, dus vroeg hij naar de papieren van de andere man. Hem werd gezegd dat werd gedacht dat het zijn familielid was, terwijl de schoonzoon dacht dat hij *hun* vriend was. Toen was het mysterie opgelost; hij werd gefouilleerd, de gestolen goederen werden gevonden en de slimme man moest naar de gevangenis.

Uiterlijkheden zijn misschien hetzelfde, maar het is de Prakriti die de goede en slechte relaties in de wereld en ook in de Spirituele wereld vestigt.

R. Wat ik nodig lijk te hebben teneinde zowel de halve uren meditatie als mijn dagelijks leven te transformeren is de Prema en Shradda die uit de Bhavana voortkomen? Vorig jaar citeerde u het gebed van de grote dichter Tulsi Das: "Laat mijn natuur alstublieft door uw Genade Sattvisch en in volkomen evenwicht zijn. Alleen dan zal ik u kunnen vereren." Dit is ook mijn eigen gebed.

Z.H. Dit is in het geheel geen unieke situatie. Veel mensen die iets leren kennen over Waarheid of goedheid worden erdoor aangetrokken en proberen zich te verbeteren. De meesten van hen komen om Bhajan, Keertan, recitaties en andere soorten aanbidding bij te wonen. Sommigen zijn serieuzer dan anderen, maar voortgedreven door deze krachtige natuur en gewoonte doen ze hetzelfde kwaad steeds weer opnieuw. Sommigen van hen vinden ook hun weg naar de Ashrams; ze nemen een discipline (systeem) aan en beoefenen verstervingen; ze voeren rituelen uit en mediteren; maar wanneer de tijd komt om echt voor de waarheid of 'discipline' te staan, dan geven ze toe aan hun natuur en vallen. Ze hebben berouw, bidden om vergeving, vergieten zelfs tranen; doen boete en doen hetzelfde opnieuw. Zo is hun natuur.

In een ashram in Dehra Dun, ging een oude vrouw van 80 geregeld naar Satsanga. Ze dompelde zich onder in Bhajan en Keertan, en deed al het andere werk van de Ashram; ze leek een goede toegewijde en werd als zodanig behandeld. Maar sinds haar kinderjaren had ze de gewoonte om te stelen. Op een dag stal ze de wekker en deed toen alsof ze ernaar zocht, riep in afschuw om Satsangi die het had gestolen en speelde zo toneel dat niemand ooit zou kunnen denken dat zij de dief zou zijn. In elk geval, de Satsanga begon en heel spoedig ging de wekker af. Ze zat helemaal vooraan en de klok werd in haar handtasje terug gevonden!

Zulke mensen zijn er overvloedig want ze zijn overal. Hoeveel oefeningen en 'discipline' ze ook doen, de dingen keren terug naar hetzelfde punt tenzij deze Prakriti wordt veranderd. Verandering is alleen mogelijk wanneer er een werkelijke wens is naar verandering – er moet een hoogste wens naar de Waarheid oprijzen die deze Prakriti zal doordrenken en haar transformeren. Een werkelijke wens is zo dat men nimmer zal stoppen tot deze vervuld is.

Prakriti is de subtielste van alle oorzaken van motivatie, omdat het de basis van het individu is. De grove en

subtiële aspecten van ons leven kunnen makkelijk door 'disciplines' van het fysieke of intellectuele type uitgewist worden, maar om de meest subtiële natuur die heel diep in iemands Wezen verborgen is, te verwijderen is natuurlijk heel erg moeilijk. Dat is de meest verfijnde soort zoet verlangen dat heel laag (diep?) ligt en slechts op rare momenten naar boven komt wanneer men niet al te waakzaam is. Alleen dit is de oorzaak voor al die volgelingen die geen echte gelukzaligheid in hun devotionele werk vinden. Hier faalt de rede, maar een sterk verlangen kan slagen.

Misschien wordt een patiënt door een goede dokter behandeld, misschien worden goede medicijnen met een gereguleerd dieet en de hele rest voorgeschreven; maar als de patiënt er stiekem in slaagt om voor een smaak te vallen die hij niet kan weerstaan, dan zal al dit werk nutteloos zijn. Hier zal alleen de patiënt zelf zichzelf moeten helpen en door een sterk verlangen om bij het medicijn te blijven zal dat hem helpen. Tenzij hij zichzelf overwint, zal geen middel van buitenaf van veel nut zijn – als in het verhaal van de miljonair die gewoon was snoep te eten en nooit beter werd.

J. Nu we tot deze conclusie komen dat er een sterke liefde voor iets bepaalds is dat iemand weghoudt van de zuivering van Prakriti; als het individu dat niet zelf kan doen, hoewel hij ernaar verlangt en ervoor werkt en het toch niet kan; kan er dan een ander middel behulpzaam zijn in deze zaak?

Z.H. Alle mogelijke hulp kan gegeven worden tot aan de grens van Buddhi, maar dit ligt voorbij Buddhi; en ligt naast de Atman. Alle impulsen en uitstralingen van de Atman beginnen op dit punt en worden er door aangetast. Hulp van buiten stopt na de Buddhi; daar is het individu alleen; hij moet het zelf laten vallen. Geen ander middel kan hier iets doen, zelfs Genade niet. Alleen het Zelf kan het begunstigen.

R. Men is zeer gezegend als zijn geloof (Shraddha) zuiver en volledig is. Ik heb een volmaakt geloof in Shankaracharya, Guru Deva, mijn eigen leraar en de grote Mensen, maar waar ik gebrek aan heb is geloof in mijn eigen Buddhi of Prakriti. Daarboven is de Atman waarin ik weer geloof heb. Maar dit gebrek aan geloof in mijn natuur hindert me voortdurend. Als ik een beetje toegang krijg tot zelfvertrouwen dan wordt het opgepakt door het verkeerde, de Ahankara, en val ik. Ik geloof dat als ik op de een of andere manier meer geloof in het hart zou krijgen, alles getransformeerd zou worden.

Hier overtrad J. zijn plicht als tolk en maakte de volgende opmerkingen:

J. Ik wil hier graag mijn eigen observatie aan toevoegen waarvoor ik mijn spijt betuig, dat voor zover ik het kan zien, R. geen volledig geloof in de Traditie en geen volledig geloof in Shankaracharya heeft. Ik excuseer me voor het zeggen hiervan, maar ik denk dat het nodig is om te zeggen. Maar Dr. Roles zoekt serieus naar de transformatie, dus hij heeft wat hulp nodig, die uit een of andere bron moet komen.

(R. draaide zich woedend om naar J. maar ving gelukkig de twinkeling in de ogen van Z.H. op en ging weer stil zitten.)

Z.H. De oorzaak van het gebrek aan geloof is ook hetzelfde. Dit is het laatste punt van transformatie. Nadat alle andere punten geslecht zijn, raakt de aspirant, wanneer hij bij het laatste punt komt en het niet kan vellen, in een staat van opwinding. Het kan hem niet kwalijk genomen worden, want hij handelt slechts vanuit een zeer oude gewoonte. Hij wordt zelfs boos op zijn helpers. Hij heeft zelfs kritiek op het Absolute “dat als hij het Almachtige, genadige Absolute is, waarom helpt Hij zijn Prakriti niet transformeren?” Zelfs Tulsi Das (de grote dichter) die toen hij gedwongen door zijn gewoontes de 'discipline' verbrak, klaagde in grote woede dat “zijn Heer die Alles in Alles is, en waar hij geheel van afhankelijk is, niet komt om hem te helpen.” Dit is het principe: dat *slechts alleen door lange discipline*, dit laatste punt verbrand kan worden door het vuur van gerijpte 'discipline'. Dit gaat niet weg door enige kracht van buiten, net als je onkruid wiedt dat weer aangroeit tot je alle wortels die diep in de grond verborgen zijn eruit haalt. Door langdurige, volhardende oefening van 'gedisciplineerd' werk zullen de lange wortels van Prakriti langzaam verbrand worden, en wanneer ze volledig verbrand zijn dan begrijpt men met gemak de nutteloosheid van gewoonte. Maar frustratie en woede op helpers en vrienden bestaan alleen zolang de Prakriti er nog is. Het uiteindelijke werk is aan het individu om voor eens en voor altijd te besluiten dat hij alleen de Waarheid zal gaan liefhebben en de rest zal laten, en dat hij daar voor moet staan. Alleen dan is de transformatie mogelijk.

R. Ik herhaal dat ik volkomen geloof heb in de Shankaracharya en de Traditie.

Z.H. Er is geloof maar er wordt geen gebruik van gemaakt.

Bij terugkomst in het hotel zei R. tegen J. dat hij zijn taak als tolk had overschreden. Beiden waren zo geschokt door dit alles dat ze alleen bleven en de rest van de dag niets aten. Maar voordat ze naar bed gingen hebben ze zich verzoend.

Dinsdag 2 februari

Vijfde Gesprek

Gedurende dit gesprek leek Shankaracharya tamelijk streng en afstandelijk.

R. Z.H. liet me gisteren op een prachtige manier zien hoe verder te gaan om de wortels uit te graven. Op basis van zijn illustraties, (speciaal van 'de twee zonen van de huishouder en de knap uitzijnde dief') was ik aan het zoeken naar twee karakteristieken waardoor ik de slechterik kon herkennen.

Z.H. Dat is goed om te horen. Een goede volgeling is iemand die onderzoekt, toegewijd is en die door zo te zijn, probeert om zijn tekortkomingen te vinden en dan te verwijderen. Gewone mensen kunnen de overduidelijke tekortkomingen zien en, met aandacht, worden ze rechtgezet; maar de fundamentele en diepgewortelde fouten in de Prakriti zijn heel moeilijk om te zien, dus het is van nut voor de volgeling om er grondig naar te zoeken en ze volledig te verwijderen. Opgemerkt is dat velen die naar dit Werk komen gewoonlijk veelomvattende of grote defecten te boven komen en toch hun kleine tekorten, die verborgen blijven, verbergen of negeren, en met al hun werk aan Zijn en Kennis op een laag niveau blijven. Om deze te verwijderen moeten zij nog een geboorte krijgen; want als ze ze niet opruimen kunnen ze niet bevrijd worden. Toen Arjuna aan de Heer Krishna vroeg wat er met de Yogi gebeurt die net geen volledige Realisatie heeft en sterft, zei de Heer Krishna dat zulke mensen in betere en gunstiger omstandigheden worden geboren waar ze vroeg met het werk beginnen, en dan bereiken ze spoedig volledige Realisatie door alle tekortkomingen van Prakriti te verwijderen. Maar het is niet nodig om op het volgende leven te wachten wanneer dit in het huidige leven zelf gedaan kan worden.

R. Toen ik vannacht een boze gedachte opmerkte die een mechanische serie handelingen vergezelde samen met innerlijke lichaamsbewegingen zoals een verandering van ademhalen en maag, werd het duidelijk dat men de oorzaak kan ontwortelen, namelijk de boze gedachte. Kan je de dief niet langzamerhand op deze manier vinden en hem in de gevangenis zetten?

Z.H. Naast woede die uit de frustraties oprijst in de jacht op zintuiglijke of andere wensen, is het onder zulke omstandigheden waar men probeert te kijken naar de grondoorzaken van iemands Prakriti en te proberen hen te verwijderen, evenzeer mogelijk dat men, nadat er doelbewust en met aandacht gewerkt is, ziet dat de wortels niet gemakkelijk verplaatst lijken te zijn, en men wanhopig, ongeduldig en een beetje boos wordt. Maar dit soort gevoel dat wanhoop, ongeduld en woede allemaal samen combineert, is niet helemaal slecht, want het geeft extra kracht en vastberadenheid aan het individu bij zijn poging om ze te ontwortelen. Men moet doorgaan en de waakzaamheid niet opgeven, anders zal het proces van ontwortelen stoppen.

R. Ik was begonnen om systematisch en logisch te oefenen, maar toen werd het emotioneel, en dat hielp om de oefening Sattvisch te maken – (dat wil zeggen, emotioneel maar wakker, niet wanhopig). Een ander aspect dat onder ogen kwam, is dat de tekenen van slecht Prakriti kenmerken zijn waarover je je schaamt en die je verbergt, dus komen ze op in momenten wanneer je niet op je hoede bent. Is dat zo? Kent men de dief uiteindelijk heel goed?

Wanneer men niet zegt wat men denkt en doet wat men zegt? Wanneer men van een leugen houdt en niet van de waarheid? We hebben een gezegde: "Een mens schijft andermans fouten als graan, maar zijn eigen fouten verbergt hij als een valsspeler die de gemerkte kaart in zijn mouw verbergt."

Z.H. Er zijn verscheidene manieren om de slechte Prakriti te ontwortelen. Als men er zelfs na achtereenvolgende pogingen niet in slaagt om het meer subtiele (het woord vertaald als 'sublieme' heeft de betekenis van sub-liminal, d.w.z. onder de drempel van de geest of zintuigen) slechte Prakriti te verdringen, kan men hard slaan door harde discipline (straf). Een andere manier is om de redelijke weg te nemen door je Manas en Buddhi tevreden te stellen, en het besluit dat dit en dat soort werk niet nuttig zijn en ze dan op te geven. Maar er is ook nog de emotionele benadering van het probleem door het kleiner te maken door liefde en toewijding. Dit kan allemaal geprobeerd worden. Het hangt allemaal af van welke ervan de klus van ontwortelen kan klaren. Zelfs kunnen ze allemaal geprobeerd worden. Het lijkt op het behandelen van nationale zaken waarbij beleid hetzij via raadgeving, of financiën, confrontatie of verdeeldheid, werkt om de slechterik of de vijand eronder te krijgen. Het doel is om de vijand aan te pakken en het moet eens en voor al door gecombineerde inspanning gebeuren.

In de alchemie worden de chemicaliën of metalen gezuiverd voor het gebruik als medicijn. Hoe dieper de ziekte zit, hoe fijner de chemische stof moet zijn. De chemische stof of het metaal wordt verhit en weer afgekoeld; het proces van verhitten en afkoelen wordt weer herhaald en gaat door tot de gewenste verfijning of rijping in het medicijn bereikt is. Zo blijft de discipel proberen en blijft meer kracht verzamelen tot hij er uiteindelijk in slaagt om het slechte te ontwortelen.

(Over 'het schiften van de fouten van anderen'): Voor de criticus is de handeling van kritiek algemeen bekend en behulpzaam, omdat de fout of tekortkoming aangetoond wordt. Hij kent de voorkeuren van goed tegen slecht, maar hij wil alleen dat anderen verbeterd worden en geeft er niet om, om zichzelf te verbeteren. Hij weet tenminste wat beter en wat slechter is. Men komt veel van zulke discipelen tegen, ze worden beoordeeld als slechts derde klas. Mogelijk kunnen ze goed spreken en verheffende toespraken vanaf het podium geven, maar ze geven helemaal niets om hun eigen tekortkomingen. Als iemand bezwaar maakt, zouden ze de aanwezigheid van deze slechte dingen heel goed kunnen rechtvaardigen als een deel van Prakriti, en zeggen dat ze omdat ze de Atman zijn, onthecht zijn en in het geheel niet gehecht aan goed of slecht Prakriti. Omdat ook in het 5^e hoofdstuk (vers 7-10) van de Gita staat dat alle zintuiglijke ervaringen van horen, zien, aanraken, ruiken, voelen, slapen etc. de werken van Prakriti zijn, en de Atman vrij is, denken ze dat hun Atman vrij is en rechtvaardigen zijn vrijheid voor alle vrijheden alleen maar om hun gebrek aan beheersing over hun gewoonten te verbergen. Ze zijn feitelijk slaven die beweren dat ze vrij zijn. Ze zullen in hun volgende leven naar deze problemen moeten kijken als ze ze niet in dit leven zien.

Er was eens een heilige moslim, die veel placht te preken maar niet erg succesvol was. Op een ochtend stond hij ergens op het punt om zijn ochtenddrankje te gaan drinken toen daar een oude dame kwam om de tafel schoon te maken. Eerst stofte ze en toen veegde ze hem af met een natte doek. Er bleven vieze strepen achter. De prediker vroeg haar om het opnieuw schoon te maken, en elke keer als ze het deed, volgden de vieze vlekken. Toen vroeg de prediker haar om de vieze doek eerst schoon te maken en dan de tafel schoon te maken. De oude vrouw antwoordde vinnig: "Ik doe precies wat u doet. U bent een vieze en slechte man, toch gaat u door met preken tegen anderen. Weet u niet dat u net als ik nooit zult slagen?" De prediker was zeer verbaasd om de waarheid te horen; zeer nederig bewees hij haar eer voor de waardevolle les; en ging toen aan de slag om eerst zijn eigen Wezen schoon te maken. Later werd hij succesvol en werd een beroemde heilige in de islamitische wereld.

R. Er was nog een verhaal van Z.H. over de vrouw die haar kind naar een Guru bracht en hem vroeg om haar kind snoepgoed te leren opgeven. De wijze man vroeg haar om veertien dagen zodat hij zelf eerst het eten van snoepgoed kon opgeven.

Z.H. Ja, er is ook een interessante gebeurtenis uit het leven van Mahatma Gandhi.

Hij had een eigen Ashram in Sabarmati waar hij woonde met ongeveer 25 volgelingen. De 'discipline' was zwaar en sober. Voedsel was beperkt tot drie eenvoudige dingen zonder kruiden of specerijen. Op een keer kwamen er een paar gasten uit Marwar (een deel van Rajasthana) logeren. Ze hielden niet van het eenvoudige voedsel en aten de eerste dag niet veel. Dus gingen ze kruiden en specerijen op de markt kopen en gebruikten ze het met het eenvoudige voedsel. De kok maakte bezwaar, maar de volgende dag gebruikten ze de weer. De kok probeerde bij hen te benadrukken dat

de regels en disciplines van de Ashram zulke vrijheden niet toestonden, en dat ze zulke gewoonten beter achterwege konden laten; maar ze waren niet in staat het te weerstaan. Dus de zaak werd onder de aandacht van Mahatma Ghandi gebracht. Hij gaf hen ook de opdracht om het achterwege te laten maar zonder resultaat. Toen ze de kruiden weer gebruikten riep hij hen naar de vergadering en ten overstaan van alle mensen sloeg hij zichzelf op het hoofd. De mensen waren verbaasd over zijn gedrag en vroegen hem waarom hij zo iets deed. Ghandi antwoordde: "Er moet in mijn eigen Ahankara zo'n soort wens zitten, als mijn gasten me niet kunnen volgen; dus moet ik dat uit mijn eigen systeem krijgen. Alleen dan zullen mijn woorden enig effect hebben op deze heren." Daarna at er niemand meer kruiden of specerijen in zijn Ashram.

Aantekening: Jaiswal zei naderhand dat deze verhalen hem herinnerden aan de woorden van Christus: "Wie van u zonder zonden is, werpe de eerste steen."

Vragen uit Londen

Miss G. Irvine (oogspecialist) Zou Z.H. alstublieft willen zeggen hoe de dagelijkse activiteiten van een baan in het leven meer onder de invloed van Sattva gebracht kunnen worden? Er zijn die zeldzame en geweldige keren wanneer een gevoel van slechts het instrument te zijn bij het proberen om mensen te helpen, wordt gevoeld. Hoe kunnen deze veelvuldiger gemaakt worden?

Z.H. Stel dat men bezig is met het zorgen voor zuigelingen of kleine kinderen, dan is er nooit een gevoel van plicht, werk, dienstbaarheid, verplichting, hulp, opoffering of enige andere vorm van Ahankara (ego) want het is alleen spel. Dat spel komt door liefde, die als een oceaan is waarin twee lichamen bezig zijn met een bepaald soort beweging. Er is niets buiten liefde; van geen van beide kanten rijst een idee van persoonlijkheid of ego op.

Dit is werkelijk werk. Hier zijn personen alleen instrumenten en de schepping is gelukzaligheid. Als men dezelfde relatie kon vestigen in het dagelijkse werk, dan is de doener een instrument en de ontvanger is ook een instrument, en de twee Atmans worden Een. De eenheid die aldus bereikt wordt, wordt een fontein van geluk. We ervaren zulke momenten van geluk allemaal wanneer we onze bedekkingen van individualiteit of persoonlijkheid of enig soort van Ahankara verwijderen. De remedie is eenvoudig. Geef alle ideeën op van het zijn van de doener en het zal allemaal overal gelukzaligheid zijn.

Hanuman (de aapgod) is een voorbeeld. Hij kent alleen dienstbaarheid en wist nooit dat hij diende, zocht nooit naar enig resultaat. Voor hem was het genoeg van de meester alles waar hij om gaf. Hij mediteerde nooit, ging nooit in Samadhi, hield zich nooit bezig met studie of de geschriften of spirituele discussies. Alleen dienstbaarheid was wat hij met al zijn aandacht kon doen. Toen zijn Heer, Rama van Ayodhya, op de troon kwam met zijn vrouw Sita werd aan alle bedienden een beloning gegeven voor hun diensten. Toen ze aan alle anderen beloningen hadden gegeven, vroeg Rama aan Sita om aan Hanuman een beloning te geven. Sita gaf haar kostbaarste parelsnoer aan hem. Hij keek nauwkeurig naar elke parel en toen brak hij een voor een de parel en keek er steeds weer in, en uiteindelijk gooide hij de stukken weg. De mensen bij de kroning waren verbaasd over zijn gedrag en vroegen hem wat hij aan het doen was. Hij zei dat hij zocht naar de naam van zijn heer, maar omdat hij die niet vond, gooide hij de parels weg omdat ze nutteloos waren. Ze vroegen: "Maar je vindt de naam van je heer niet in alles wat je tegenkomt! Zeg je dat je zijn naam in je eigen lichaam hebt?" Hij scheurde zijn borst open en daar zat zijn heer binnenin. Rama vroeg toen aan Sita om hem wat zegeningen te geven, dat zou genoeg zijn voor hem. Ze vertelde hem van de geheime Kennis van Purusha en Prakriti* waarmee hij werd vrijgemaakt.

Het idee is om te dienen zonder het idee er iets voor terug te krijgen, zelfs niet het idee van Gelukzaligheid of Sattva.

*Hier waren het Rama en Sita als Purusha en Prakriti.

Mr. Whiting. Met betrekking tot het causale niveau en de Param-Atman, is de neiging in de School voor Meditatie om over het Causale te denken als ver weg. Hoe kun je geloven dat het onmiddellijk aanwezig is en in staat is tot zuivering en verandering?

Z.H. Het Causale lichaam is helemaal niet ver. Het is inherent en voortdurend aanwezig bij het individu en is zowel aan zuivering als aan verontreiniging (vervuiling) onderhevig. Er wordt ook gezegd dat het het lichaam van 'niet-weten' is. Net zoals men een ervaring van het lichaam in de wakende staat heeft, een andere ervaring van het lichaam in de droomstaat, zo heeft men ook een derde soort ervaring in de droomloze slaap. Deze derde is zeer verwant aan het Causale. Het lijkt op diepe duisternis waarin alle dingen aanwezig zijn maar niet gezien kunnen worden, en toch is er de herinnering en de welriekendheid van het zelf. Er is buiten dat geen kennis, en daarom wordt het het lichaam van 'niet-weten' genoemd. Dit Causale lichaam wordt op twee manieren ervaren: In diepe slaap is het vol Tamas waar alles bedekt is met duisternis en onwetendheid en sluimerend blijft. Maar wanneer het Licht van Bewustzijn op dit gebied valt, dan ervaart men de volle glorie van het Zelf in het licht van Sattva. Dit betekent niet dat men alles dat in het Causale lichaam is, zal kunnen kennen. Men zal alleen Licht en Gelukzaligheid ervaren en dit zal het Causale lichaam op zo'n manier opladen dat er zuivering zal plaats vinden en dat zal gekend worden door het efficiënte, aandachtige, bewuste en volmaakte werk dat door het individu in elke positie van het leven geproduceerd zal worden.

Omdat het niet gekend kan worden, moet men niet de fout maken om het als ver weg aan te nemen; want het is inherent en onderhevig aan zuivering of verandering door meditatie en kennis van Waarheid.

Het lijkt op twee soorten huizen; de ene is gebouwd van beton en cement en de ander is gemaakt van glas. Als je het eerste kiest, kun je noch iets van de binnenkant noch iets van de buitenkant zien, want je verblijft in volledige duisternis. Dit zal het Tamasische Causale lichaam zijn. De andere van glas zal altijd helder verlicht zijn of het nu gesloten of open is, dus je kunt binnen en buiten kijken. Dit is het Sattvische Causale lichaam; er binnenin is het Zelf.

Woensdag 3 februari

Zesde Gesprek

Dit gesprek werd weer heel warm en intiem.

R. Wat bedoelde Z.H. precies toen hij maandag zei: "U heeft geloof maar er komt niet veel uit?" Ik ben het er natuurlijk volkomen mee eens; ik wil alleen dat er iets uit komt!.

Z.H. In het najagen van Spirituele ontwikkeling ontmoeten mensen gewoonlijk twee typen leiders. Het eerste type behoort tot het Yoga Systeem. Ze hebben het Achtvoudige Systeem doorlopen en door die zware 'discipline' hebben ze bepaalde krachten verkregen, die ze voor hun volgelingen of zelfs voor hun eigen doeleinden kunnen gebruiken. Ze kunnen bepaalde wonderbaarlijke voorstellingen laten zien; en hun volgelingen houden van hen en geloven in hen; en zo lang als de wonderen werken blijven de volgelingen hen vasthouden. Later echter scheiden ze zich af, of beginnen zelf serieus aan de 'discipline' en werken zo aan hun bevrijding, of ze verkrijgen wat wonderbaarlijke krachten voor hun eigen gebruik en voldoening. Daar stoppen ze.

Het andere type is de wijze Mens of de heilige Mens die niet om uiterlijke of lichamelijke wonderen geeft en die werkt door Kennis, Zijn, meditatie of toewijding. Hij werkt aan het verwijderen van Mala, Vikshepa en Kashaya van zijn volgeling, wetend dat Atman geen ontwikkeling nodig heeft, daar het het Absolute zelf is; maar alleen onwetendheid in de vorm van Mala (ondoorschijnend vuil), Vikshepa (afleiding) en Kashaya (sluier) omhullen hem, en het werkelijke Zelf kan zijn Waarheid, Bewustzijn en Gelukzaligheid niet uitoefenen. Om het verwijderen van deze oorzaken van onwetendheid (of Samskara) te verwijderen,

schrijft hij bepaalde 'disciplines' voor over hoe het leven te leiden; geeft hen Kennis waardoor ze de rede kunnen opwekken en hun vergissingen zelf kunnen rechtzetten, en wekt ook emotie op om hen ernaar te leiden om hun energie aan het Universele Zelf toe te wijden. Hij moet voortdurend momentum houden en past vaak een beetje vuur toe om de volgelings sterker te maken.

Net als een pottenbakker verschillende voorwerpen uit vochtige klei maakt en ze dan bakt om ze droog en hard te maken, en alleen zo kan van deze voorwerpen gebruik gemaakt worden; zo moet ook warmte op de volgelingen toegepast worden zodat ze meer kracht hebben om naar de Waarheid te blijven gaan en niet onder de verleiding te breken.

Dit werk gaat door tot de volgelings zelf voelt dat hij aangekomen is of dat hij eruit is en vrij of dat hij nu weet. Eens kwam een volgelings vragen of ik kon zeggen dat hij het nu wist. Je kon in zo'n situatie alleen maar lachen want het is net als het zoeken naar de Zon met het licht van een lamp. Hoe kan iemand anders het Zelf beoordelen? Als iemand weet dan vraagt hij nooit iemands goedkeuring. Zelfrealisatie kan niet door certificaten, aanbevelingen of bevestiging van wie ook bewezen worden, wie hij ook mag zijn. Wanneer het Zelf weet dat hijzelf vrij is, alleen dan is het vrij. Als iemand voorwendt dat hij vrij is dan bedriegt hij alleen zichzelf, en realiseert hij niet.

Indra en Virochana gingen naar Brahma voor de leer. Brahma zei hen: "Dit lichaam is de Brahman, ga en realiseer dit." Virochana was tevreden gesteld en hij werkte eraan om zijn lichaam ('brahman') mooi te maken en ervan te genieten. Indra merkte op dat het lichaam onderhevig is aan groei, verval en vernietiging, dus kan het niet Brahman zijn en hij kwam terug om opheldering te vragen. Er werd hem gevraagd om de discipline dertig jaar te volgen voordat er een volgende les gegeven kon worden. Na dertig jaar werd hem verteld dat 'de zintuigen Brahman zijn', waartegen hij weer protesteerde. Na nog eens dertig jaar discipline werd hem verteld dat Manas en Buddhi, Brahman zijn. Indra zei dat ze soms juist en soms onjuist handelen dus kunnen ze niet Brahman zijn omdat Brahman niet onderhevig kan zijn aan enige verandering. Nog eens dertig jaar werden opgelegd en toen werd hem verteld dat Chitta, het Bewuste lichaam van Kennis, Brahman is. Toen hij door zijn eigen redeneren had uitgezocht dat ook dit niet waar was, werd hem gevraagd om nog eens elf jaar te blijven. Aan het einde van 101 jaar kwam hij tot de realisatie dat Zelf alleen de Brahman is, want alleen het Zelf kent alle dingen door dit alles: lichaam, zintuigen, Manas, Buddhi en Chitta etc. Er kan nooit een moment zijn wanneer men zijn Zelf niet kent. Het Zelf is de Meester, het Absolute, de autoriteit. Wanneer het Zelf zegt dat "Ik weet", dan weet het.

Zelfrealisatie is door het Zelf. De test van al het werk en het gebruik van alle 'discipline' en Kennis en toewijding is alleen dit, en wanneer de volgelings tot het punt komt dat hij zichzelf in het Licht van de Waarheid ziet, dan weet hij dat "hij weet". Dan is er niets meer te vragen, en blijft er niets over om te bereiken.

R. Mijn tweede vraag is misschien langs de verkeerde lijn, maar ik wil hem toch stellen. Toen hij zei : "gebrek aan resultaat van mijn geloof", bedoelt hij 'communicatie op het causale niveau' – hetgeen een schone en stille Antahkarana behoeft? Afgelopen nacht herinnerde ik me in extreme wanhoop het verhaal van de papegaai, en daarna werden betere resultaten met Sattva verkregen. Ook het opgeven van bepaalde gewoonten die met de valse "ik" verbonden zijn.

Z.H. De communicatie tussen de volgelings en de Leraar is op alle niveaus, d.w.z. fysiek, subtiel en causaal. De Leraar vertegenwoordigt de Genade en Kennis, terwijl de volgelings geloof en dienstbaarheid vertegenwoordigt. Deze moeten allebei samenkomen om Een te worden. In deze vereniging van de twee lossen beiden hun kwalificerende kenmerken van Leraar en volgelings op en er verschijnt een nieuwe verenigde liefde. Dit symboliseert de realisatie van het Zelf of de eenheid die bekend staat als de 'ocean van liefde'. De volgelings moet aldoor op alle niveaus werken, maar de verantwoordelijkheid van Realisatie ligt zeker bij de Leraar. De Leraar moet kijken en alle manieren en middelen uitzoeken om een situatie te scheppen waar de volgelings een gunstige situatie vindt om aan zijn bevrijding te werken. De stroom van Sattva die een gevoel van gloeien schept, is als een golf in de rivier. Zulke golfachtige ervaringen komen in het leven van de volgelingen al naar gelang hun werk. Op zekere tijden kunnen ze extase ervaren en hun

vreugde kan zich zelfs uitdrukken in tranen, maar na enige tijd komen ze weer terug naar het gewone leven. In feite moeten zulke gevoelens permanent als een rivier worden die vol blijft en aldoor blijft stromen. Dus de 'discipline' op alle niveaus moet doorgaan tot de Sattva van nature aldoor beschikbaar is; en dat betekent dat men vrij zou zijn.

R. Wat ik Sattva noem is niet enkel een gevoel of 'gloeien' maar een staat waarin ik duidelijk bepaalde dingen zie waar ik lui over was geworden. Ik wist dat ik een paar kleine persoonlijke fysieke gewoontes op diende te geven, en ook een paar heel grote fundamentele gewoontes waar ik lui over was geworden en die de communicatie tussen ons mogelijk geblokkeerd hebben. Dus ik ben gisteren en vandaag begonnen met het opgeven ervan. Het voornaamste is dat ik het idee op moet geven dat "Ik het zelf kan doen", en me in stilte naar de Leraar te keren.

Z.H. De instroom van Sattva, die zorgt voor het oprijzen van deze heldere visioenen over wat men zou moeten doen en wat niet is zeer behulpzaam. Maar deze momenten zijn tijdelijk en men moet leren om ze permanent te maken. Alleen het oefenen van wat men gezien heeft zal het permanent maken. Deze toevallige visioenen zouden in iemands natuur opgenomen moeten worden, zodat het altijd bij het individu blijft en aldus zullen al zijn handelingen de kracht van Waarheid en niet de kracht van gewoonte hebben. Deze goede visie zal, als het een gewoonte is gemaakt, de nutteloze gewoontes vervangen en dan kan Waarheid door het individu spelen. Wanneer de Sattva permanent is geworden dan zullen alle momenten een heldere visie hebben en alle handelingen zullen juist zijn, het pad zal duidelijk zijn en de reis zal recht zijn. Oefening is het antwoord en het moet met aandacht en waakzaamheid gedaan worden.

Neem het voorbeeld van een chauffeur. Er zijn nieuwe chauffeurs, er zijn er met een jaar ervaring, tien jaar ervaring of dertig jaar ervaring. Allemaal kunnen ze rijden als de wegen vrij zijn. De nieuweling kan het moeilijk hebben bij bochten of met verkeer; de meer ervaren chauffeur zal moeilijkheden ervaren bij plotselinge confrontaties met andere voertuigen, maar de chauffeur met dertig jaar ervaring die het allemaal heeft meegemaakt en voor wie het rijden een tweede natuur is geworden, zal alle situaties met groot gemak tegemoet treden – hoe gevaarlijk ze ook mogen zijn – en zal alle moeilijkheden vermijden. Hij zal heel zorgvuldig zijn en toch zorgeloos.

In feite lijkt een wezen (Jiva) heel veel op een auto. Het heeft een lichaam; de mechanismes zijn zintuigen; de versnellingen zijn het subtiele lichaam; de motor is de energie; de chauffeur is de Buddhi en de eigenaar is de Atman. Als de Atman nu wenst om ergens heen te gaan, zal de chauffeur eerst alle technische aspecten controleren, voltanken met benzine, water en olie; de ontsteking, de versnellingen en alle andere dingen nagaan; en dan start hij de motor en roept de eigenaar om te gaan zitten. Dan voert hij een voor een de benodigde bewegingen in de auto uit en begint langzaam op de weg te rijden; de snelheid neemt toe, bij bochten remt hij af; hij geeft bij kruisingen voorrang aan anderen en bereikt zo veilig de bestemming; stopt de auto, stapt uit en doet de deur open voor de meester. De chauffeur, dat is Buddhi, is een zeer belangrijk persoon. Als hij niet ervaren is dan staat er rampen te wachten op de auto, de Meester en hemzelf. Als hij voorzichtig is en genoeg ervaring heeft, dan zal de Meester in staat zijn om dat te doen wat hij werkelijk wil doen. Een slechte chauffeur kan de Meester zelfs verleiden om naar plekken te gaan die onbekend en slecht zijn, en zo een ramp tegenkomen. Men heeft alleen een heldere visie en heel veel oefening nodig om bij Realisatie uit te komen.

Toen hij wegging nodigde hij ons uit om met hem naar de Mela te gaan waar vrijdag om 10 uur wat dansen uitgevoerd gaan worden.